

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 12 Δεκεμβρίου 1955 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος Γ'. Ἀριθ. 223 — Τιμὴ Φύλλον Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ

Βαθύτατα συγκινεῖ ὅλους τοὺς Ἕλληνας ὁ σκληρὸς ἀγὼν τῶν Κυπρίων διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἐλευθερίας τῶν.

Ὅλοι μας σισθανόμεθα ὑπερηφάνειαν διὰ τὸ ἀπτόητον θάρρος τοῦ ὑπερηφάνου Κυπριακοῦ λαοῦ καὶ ὅλοι μας διακηρύσσομεν, ὅτι μόνον διὰ τοῦ ἀγῶνος ὀποκτώνται δικαιώματα ὡς ἡ Ἐλευθερία!

Πᾶσα ἄλλη ἐνέργεια, ἀσφυκτιῶσα μέσα εἰς τὰ πλαίσια τυπικῶν διοβημάτων, χλιαρῶν ἐνεργειῶν, ὅχι μόνον οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἐπιφέρει, ἀλλὰ ναρκώνει τὴν ζωτικότητα τῶν ἀγωνιστῶν καὶ τοὺς καταδικάζει εἰς ἰσόβιον δουλοπρέπειαν.

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ὁ ἀγὼν τῶν Κυπρίων πατριωτῶν ἀκτινοβολεῖ εἰς ἅπασαν τὴν ἀνθρωπότητα πολύτιμα διδάγματα, τὰ ὁποῖα ἰδιαιτέρως ὀφείλομεν νὰ προσέξωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τριῶν καὶ πλέον δεκαετηρίδων ἀγωνιζόμενοι καὶ συνεχῶς ἐμπαιζόμενοι.

Θυελλαι καὶ καταιγίδες ἐγείρονται ἐναντίον μας!

Ναοὶ σφραγίζονται ἱερεῖς διαπομπεύονται! Ἅγια Ἅγῳν ἀνατρέπονται! Οἱ ὑπουργοὶ καὶ ἀρμόδιοι προσλαμβάνουν τὴν μορφήν καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν δημίων, διὰ νὰ μᾶς συστήσουν «ὕπακοὴν εἰς τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν» Οὐδὲν ἕτερον προσθέτουν!

Ὅταν ὅμως ὀρισμένα γεγονότα, διεθνοῦς ἢ ἐσωτερικῆς φύσεως ὀδηγοῦν τὴν χώραν μας πρὸς ἐκλογὰς ἢ ὅταν λήξῃ ἡ θητεία μιᾶς Κυβερνήσεως, τότε ἡ σκηνοθεσία ἀλλάζει.

Ἀνοίγουν μερικοὶ Ναοί, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ἡ γενναιοφροσύνη τῶν φίλων (:) μας! Οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ ἀρμόδιοι ἀνασύρουν ἀπὸ τὰς ἀποσκευὰς τῶν τὴν γλυκυτάτην καὶ μελιστάλ-

λακτον προσωπίδα, καὶ μὲ ὕφος «κατανοήσεως τῶν στιγμῶν» ἀναλαμβάνουν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν τοὺς «ἀδικουμένους»! Καταδικάζουν τὰ ἀνελεύθερα μέτρα, τὰ ὁποῖα οἱ ἴδιοι ἢ συνέταξαν, ἢ ἐδέχθησαν, κακίζουσιν τὴν «Ἐπίσημον Ἐκκλησίαν» καὶ ὑπόσχονται γενναιοψύχως ὅτι θὰ ἐπιλύσουν ὀριστικῶς τὸ ζήτημα τὴν ἐπομένην τῶν ἐκλογῶν συγχρόνως διὰ λόγους τάξεως διαβεβαιοῦν, ὅτι δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τὰς ψήφους ἀλλὰ ἀπλῶς καὶ μόνον....

Καὶ τότε ὅλοι πανηγυρίζομεν καὶ ἱκετεύομεν τὸν Θεὸν νὰ ἐπιστέψῃ μὲ θριάμβους τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας τόσοι εὐγενῶν καὶ φιλελευθέρων πολιτικῶν γεμίζομεν τὰ θυλάκιά μας μὲ προεκλογικὰς διαφημίσεις καὶ δυνόμεθα ὡς αἰχμάλωτοι Ρωμαίου Λεγεωναρίου, ὀπισθεῖν τοῦ ἄρματος τῶν διαφόρων!

Ἄλλ' ἡ ἐκπληξίς μας μεταβάλλεται εἰς κατάπληξιν, ὅταν τὴν ἐπομένην τῶν ἐκλογῶν τὰ πράγματα τοποθετοῦνται εἰς τὴν θέσιν τῶν! Ὅταν δηλαδὴ κλείουν ἐρμητικῶς αἱ θύραι τῶν ὑπουργείων, καὶ ἀρχίζει ἡ ἐφαρμογὴ τῶν διοικτικῶν μέτρων.

Ἐὰν δὲ παρ' ἐλπίδα καὶ ἐντελῶς συμπτωματικῶς συναντήσῃ τις ἓνα τῶν τότε...ἀσπόνδων «φίλων» καὶ διαμαρτυρηθῇ κάπως, τότε ὁ φίλος, ὑπουργὸς ἢ βουλευτὴς ἤδη, θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ μὲ τὸν ἐκνευρισμὸν ἀνθρώπου συναντήσαντος ἀνεπιθύμητον πρόσωπον.

—Ξέρετε, νὰ τακτοποιήσουμε τὸ α ἢ τὸ β, νὰ λύσουμε τὸ ἓνα, νὰ ρυθμίσουμε τὸ ἄλλο καὶ μετὰ....

Ἐννοεῖται, αὐτὴ ἡ σειρά τῶν ἐπειγόντων

προβλημάτων, οὐδέποτε σταματᾷ.

Ἴδου ὅμως τώρα ὁ ἀγὼν τῶν Κυπρίων μᾶς ὑποδεικνύει τὴν μόνην λύσιν καὶ τὴν μόνην διέξοδον: Τὸν ὠργανωμένον ἀγῶνα.

Ὅχι ἀφέλεια καὶ ἀνοησία! ὅχι κωμικὰς ὑποκλίσεις πρὸ ἀνθρώπων, ποὺ κλείουν εἰρωνικῶς τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν, ὅταν ἡμεῖς ἀπερχόμεθα τοῦ γραφείου τῶν. Ὅχι ἡμίμετρα!

Δὲν φοβούμεθα μὴ κρυολογήσωμεν, ὥστε νὰ μᾶς ἐνδιαφέρῃ τὸ πρόχειρον ἀνοιγμα μιᾶς κεντρικῆς ἐκκλησίας. Τὰ ὄρη, αἱ χαράδραι καὶ τὰ δάση τῆς Ἀττικῆς εἶναι γεμάτα ἀπὸ κατανυκτικά ἐξωκκλήσια. Ἐπτά σφραγίδες νὰ τεθῶσιν εἰς τοὺς ἤδη σφραγισμένους Ναοὺς!

Ἐν μόνον ἐπιζητοῦμεν: ὀριστικὴν καὶ ἀμετακίνητον λύσιν τοῦ προβλήματός μας, ἥτις θὰ ἀρχίσῃ διὰ τῆς καταργήσεως τῆς ἐπαισχύντου πράξεως 45)51 καὶ θὰ ὁλοκληρωθῇ διὰ τῆς κατοχυρώσεως τῶν συνταγματικῶν μας ἐλευθεριῶν.

Πᾶσα ἄλλη λύσις, ἔξω ἢ μακράν τῆς ἀνωτέρω ἀπαιτήσεώς μας, ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος.

Ἐχομεν τὸ δίκαιον καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ. Ἐν μᾶς λείπει! Καὶ αὐτὸ τὸ ἐν μᾶς τὸ ὑπέδειξεν ἡ φλόγα τοῦ Κυπριακοῦ ἀγῶνος. Ἡ «Ε.Ο.Κ.Α.» δηλαδὴ ἡ πειθαρχημένη πολιτικο-θρησκευτικὴ ὁργάνωσις.

Ἀλλὰ καὶ αὕτῃ ἤδη εἶναι ἐτοίμη πρὸς δράσιν! Ἐάν λοιπὸν δὲν ἐπιλυθῇ ὀριστικῶς καὶ ἐντίμως τὸ πρόβλημά μας, τότε δὲν θὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν πεπατημένην ὁδὸν τοῦ ραγιαδισμού, ἀλλὰ θὰ τάμωμεν τὴν υπερήφανον ἀτραπὸν τῆς ὠργανωμένης δράσεως.

Τὸν λόγον πλέον θὰ τὸν λάβῃ ἡ πολιτικο-θρησκευτικὴ ὁργάνωσις.

Καὶ τότε οὐδεὶς «Χάρτινγκ» θὰ δυνηθῇ νὰ ἀντιταχθῇ, διότι τότε ὅλοι θὰ πειθαρχήσουν!

Σύντομος βιογραφία

Ο ΗΓΕΤΗΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τὴν ἐν τῷ προηγούμενῳ φύλλῳ διαγραφείσαν τακτικὴν ἠκολούθησεν ὁ ἀειμνηστὸς Χρυσόστομος μέχρι τοῦ ἔτους 1951, ὅτε ἐνεργείαις καὶ εἰσηγήσεσι τοῦ ἐπικαθημένου ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Σπυρίδωνος Βλάχου, ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως Βενιζέλου—Παπανδρέου ἡ ἀντισυνταγματικὴ ὑπ' ἀριθ. 45)51 Πράξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, βάσει τῆς ὁποίας ἐκινήθη ἄγριος διωγμὸς κατὰ τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, κλεισθέντων καὶ σφραγισθέντων πάντων τῶν Ναῶν αὐτῶν.

Καίτοι ἡ μνημονευθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 45 ὑπουργικὴ αὕτῃ Πράξις διὰ δύο ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (ὑπ' ἀριθ. 1055)51 καὶ 500)52, ἐξακατηρήσθη ὡς «στερουμένη ἐκτελεστικοῦ

χαρακτήρος» ἐν τούτοις συνελήφθησαν, ἐκακοποιήθησαν, ἀπεσχηματίσθησαν καὶ ποικιλοτρόπως διεπομπεύθησαν πλείστοι Ἱερεῖς Παλαιοσημερολογίται Μοναχοὶ καὶ Μοναχαί, καὶ ἐγένοντο εἰς βάρος τῶν πιστῶν Χριστιανῶν ὅσα δὲν ἀναγράφει ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ὡς γενόμενα ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, τῶν εἰκονομάχων καὶ τῶν ἱεροεξεταστῶν τοῦ μεσαιῶνος, καὶ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι μελανὴν κηλίδα εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ 20οῦ αἰῶνος τοῦ ἐπαγγελλομένου καὶ κωδωνίζοντος—κατ' ἐπιφάνειαν καὶ μόνον—τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως.

Βάσει τῆς ἀνωτέρω ὑπουργικῆς Πράξεως, καὶ κατόπιν ἐπιμόνου ἀξιώσεως τοῦ προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ Μάρτιον τοῦ 1951 συνελήφθη καὶ ὁ ἀειμνηστὸς Χρυσόστομος μεταφερθεὶς—δίκην ληστοῦ—συνοδεία ἐκ τῆς οἰκίας Του καὶ περιορισθεὶς εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης, ἔνθα ὑπὸ φρουρῶν παρήμενων ἐπὶ διάστημα ἐκβιαζόμενος ἵνα παραδεχθῇ τὰς ἀπόψεις καὶ τὸ μνημόσυνον τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου σημείου οἱ ἐχθροὶ του συνήντησαν τὴν γρανιτῶδη ἀντίστασιν τοῦ ἀειμνήστου, προτιμήσαντος ἐξορίαν ἰσοδυναμοῦσαν μὲ εἰς θάνατον καταδίκην αὐτοῦ, καὶ ὅχι παρέκκλισιν ἐκ τῆς ὁρθοδόξου πορείας του καὶ τῆς γραμμῆς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἐπροτάθη εἰς τὸν ἀειμνηστον ἵνα ἀποδεχθῇ καὶ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος, ὅτε θὰ δοθῶσιν εἰς αὐτὸν αἱ ἀπὸ τοῦ 1935 καθυστερούμεναι Ἀρχιερατικαὶ του συντάξεις μετὰ τῶν τόκων καὶ ἐπιτοκίων καὶ... παχυλῶν δώρων· πρὸς τοῦτο ἀφέθη πρὸς στιγμὴν—καθ' ὑστεροβουλίαν βέβαια—ἐλεύθερος ἵνα συνεννοηθῇ μετὰ τῶν συνεργατῶν καὶ τῶν οἰκείων του.

Ἐπεχείρησαν ὅμως ἀδύνατα «γράφοντες εἰς ὕδωρ, καὶ τοξεύοντες εἰς οὐρανὸν» κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐφ' ᾧ καὶ ἀπεφάσισαν τὴν ἐξορίαν Αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν τῇ Νήσῳ Μυτιλήνῃ καὶ παρὰ τὴν Ἀγίαν Πισσαν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ὑψηλοῦ τὴν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ Εὐαγγελιστοῦ τιμωμένην.

Ὑπὸ αὐστηρὰν συνοδείαν χωροφυλάκων μετήχθη εἰς Μυτιλήνην ὁ ὀγδοηκοντούτης πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος, ὁ τοσαύτας καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ προσενεγκῶν ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος, διὰ τὰς ὁποίας ὑπὸ μὲν τῆς πρώτης, ἡμεῖσθαι διὰ τῆς ἐκφράσεως εὐαρεσκείας καὶ εὐφύμου μνείας, ὑπὸ δὲ τοῦ δευτέρου, ἡμεῖσθαι διὰ τῆς ἀπονομῆς παρασήμου· ὅπ' ἀμφοτέρων δ' ὡς ἐπ' ἐσχάτων καὶ περὶ τὰς δυσμὰς τοῦ β' οὐ τοῦ ἡμεῖσθαι διὰ τῆς ἐξορίας μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν ἐμμονὴν του εἰς τὴν Ἱερὰν παράδοσιν τοῦ Πατρὸς Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου. Δὲν ἔπαυσεν ὅμως λέγων καὶ ἐπαναλαμβάνων τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου νοθευτοῦντος τοὺς κακοπαθοῦντας Χριστιανούς καὶ λέγοντος. «Ἀδελφοὶ μὴ τις ὑμῶν πασχέτω ὡς φονεὺς, ἢ κλέπτης ἢ κακοποιὸς ἢ ὡς ἄλλοτρισεπίσκοπος· εἰδὲ ὡς χριστιανὸς πάσχη, μὴ αἰσχυνέσθω, δοξαζέτω δὲ τὸν Θεὸν ἐν τῷ μέρει τούτῳ· ὅτι καιρὸς τοῦ ἄρξασθαι τὸ κρῖμα ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ· εἰ δὲ πρῶτον ἀφ'

ἡμῶν, τί τὸ τέλος τῶν ἀπειθούντων τῷ τοῦ θεοῦ Ἐθαγγελίῳ;» (Α'. Πέτρ. Δ'. 15—17). Εἰς τὴν Μο- νὴν τοῦ Ὑψηλοῦ ἐφθάσεν ὁ αἰόδιμος τὴν 11 Μαρτίου εὐθὺς δὲ ἐνεκλείσθη εἰς ἓν τῶν σκοτει- νοτέρων Κελλίων αὐτῆς, πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ ὁποί- ου ἐτοποθετήθησαν δύο χωροφύλακες πρὸς φρουρη- σιν ἐκ... φόβου ἀποδράσεως!!! Καὶ εἰς τὴν σκοτει- νὴν ἐκείνην φυλακὴν θὰ εὗρισκεν ἀσφαλῶς τὸν θά- νατον ἐὰν δὲν ἐπαρουσιάζετο ἡ καλοκάγαθος βοή-θεια τοῦ ἐν πᾶσιν ἀρίστου Καθηγουμένου τῆς Ιε- ρᾶς ἐκείνης Μονῆς Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμαν- δρίτου Κυρίου Σεραφεῖμ ἐκτιμήσαντος ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τὴν ἀξίαν τοῦ ἀειμνήστου καὶ συν- δεθέντος μετ' αὐτοῦ διὰ δεσμῶν ἀρρήκτου φιλίας.

Θὰ ἦτο παράλειψις σπουδαία ἐὰν δὲν ἐμνημο- νευeto εὐφύμῳς ἐνταῦθα τὸ ὄνομα τοῦ Πανοσιολο- γιωτάτου τούτου Καθηγουμένου τοῦ Ὀλοίου ἡ με- γάλῃ καλασύνῃ ἐξηπλοῦτο ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ ἀει- μνήστου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὅλων τῶν πολυπληθῶν ἐπι- σκεπτῶν αὐτοῦ.

Διότι ἐξ Ἀθηνῶν, ἐκ τοῦ Πειραιῶς καὶ ἐξ ὅ- λων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος· καὶ τοῦ ἑξωτερικοῦ ἔσπευδον καθ' ὁμάδας καὶ μεμονωμένως ἐπίσημοι καὶ ἀνεπίσημοι ἵνα ἐπισκεφθῶσι τὸν Μέγαν ἐγκλει- στον (ἢ μᾶλλον τὸν Δεσμώτην Προμηθεά ὡς τις προσφυῶς ὀνόμασεν αὐτόν) ἄλλοι μὲν ἵνα ἀπολαύ- σωσι τῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν του, καὶ ἄλλοι ἵνα ἐκφράσωσι τὸν θαυμασμόν των· διότι ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τῆς ὕλης, εὗρισκονται καὶ ἄνθρωποι προτι- μῶντες τὸν θάνατον ὑπὲρ μιᾶς Ιερᾶς ἰδέας.

(Συνεχίζεται)

ΑΣ ΤΑ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΑΡΜΟΔΙΟΙ

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον εἰς τὴν καθημερινὴν Ἀθη- ναϊκὴν ἐφημερίδα «Ἐθνικὸς Κήρυξ» τῆς 11—12—55 ν. ἡ ἐδημοσιεύθησαν τὰ κάτωθι:

«Εἰς τὸ «Ἐνοριακὸν καὶ Ἐφημεριακὸν Βῆμα» τοῦ Ὀκτωβρίου—Νοεμβρίου ἐ. ἔ. σελὶς 8 ἀναγρά- φονται ἐπὶ λέξει τὰ ἐπόμενα:

«Σμῆνῃ ὀλόκληρα φραγκοπαπάδων καὶ φραγκο- καλογραιῶν κινοῦνται, ἰδίως αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τὰ ἀρπάσουν ἓνα μαθητὴν ἢ μίαν μαθήτριαν, καὶ τοὺς ἐγγράφουν εἰς τὰ πολυά-ριθμα σχολεῖα των. *Χιλιᾶδες τοιούτων φραγκο- ρασοφόρων* συντηροῦνται ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τὸν πο- λύτιμον ἰδρώτα τῶν Ὁρθοδόξων οἰκογενειῶν μας. Κτίζουν μὲ τὰ Ἑλληνικὰ διδασκτὰ σχολεῖα μεγαλο- πρεπῆ, συντηροῦν πλουσιοπαρόχως πολυάριθμον προσωπικόν, ἀποταμιεύουν εἰς τὰς Τραπεζὰς των, σπαταλοῦν διαρκῶς, καὶ στέλλουν συνεχῶς στὸ Τα- μεῖον τοῦ Πάπα εἰς τὴν Ρώμην, στὴν Ἰταλίαν κά- θε χρόνον πολλὰ χρήματα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα βγαίνουν ἀπὸ τὰ πορτο- φόλια τῶν Ὁρθοδόξων, τῶν Ἑλληνικῶν οἰκογε- νειῶν. Ἔχουν οἱ ἀρμόδιοι καὶ ὑπεύθυνοι ὑπολογί- σει πόσα χρήματα μαζεύουν τὰ ἐν Ἑλλάδι ἑξένα σχο- λεῖα; Πόσα ὁρθόδοξα παιδιὰ φραγκεύουν; Πόσους φραγκοπαπάδες καὶ φραγκοκαλογραίους συντηρεῖ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς λόγῳ τῆς ἀδιαφορίας τῶν ὑπευθύν- των;... Στὴν Ἑλλάδα γίνονται στατιστικαὶ τυχρῶν

...κηδεῶν...γάμων... καὶ καθημεριναὶ συζητήσεις.. προβοδισμάτων!».

Αὐτὰ γράφουσιν οἱ Αἰδέσιμοι συντάκται τοῦ «Ἐνορ. καὶ ἔφημ. Βήματος» καὶ ἔχουσιν ἀπόλυτον δίκαιον. Πλὴν ἐν μόνον δὲν παρετήρησαν καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἔγραψαν—οὗτοι: «οἱ ἀρμόδιοι καὶ ὑπεύθυνοι» ὅχι μόνον δὲν ἐπρόσεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπέβαλψαν καὶ ὑποθάλπουσιν — ἀσχέτως ἂν ἐν γνώσει των ἡ ἀγνοία — τὴν φραγκοπαπαδοκαλογη- ρικὴν αὐτὴν κίνησιν ἐν Ἑλλάδι, ἀφ' ἧς ἐποχῆς δεχθέντες εἰσήγαγον εἰς τὴν ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν τὸ Παπικὸν Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐνωθέντες μετὰ τῶν Φράγκων Παπιστῶν ἐν τῷ συνεορτασμῷ τῶν Ἑορτῶν.

Πῶς λοιπόν, Αἰδεσιμώτατοι, θὰ διακρίνουσιν οἱ μαθηταί, αἱ μαθήτριαι, καὶ οἱ γονεῖς καὶ κηδε- μόνες αὐτῶν, ὅτι ὑφίστανται ριζικαὶ καὶ θρησκευ- τικαὶ διαφοραὶ μετὰ τῶν ὁρθοδόξων Ἑλλήνων καὶ Λυτικῶν Παπιστῶν, διὰ τὴν βλέπωσιν ἀμφοτέρους συνεορτάζοντας καὶ πανηγυρίζοντας πάσας τὰς Ἑορτὰς κατὰ τὴν αὐτὴν καὶ ἰδίαν ἡμέραν; Μήπως οἱ μαθηταί, αἱ μαθήτριαι καὶ οἱ ἄπλοῖ ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ γνωρίζουσι τὰς διαφορὰς τῆς ἐν τῷ Συμβόλῳ προσθήκης τῶν Λατίνων, ἢ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ραντίσματος καὶ τῶν ἀζύμων;

Βεβαίως ὄχι. Τὸ φανερὸν τεῖχος τὸ διαχωρίζον τοὺς ὁρθοδόξους ἀπὸ τῶν Λατίνων ἦτο τὸ Ἡμε- ρολόγιον, καὶ τοῦτο ἐτόνισαν κρούσαντες τὸν κώ- δωνα τοῦ κινδύνου ἀπὸ 30ετίας οἱ μὴ παραδεχθέν- τες καὶ Ἐκκλησιαστικῶς τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ διὰ τοῦτο χλευαστικῶς ἀποκληθέντες καὶ ἀποκα- λούμενοι *Παλαιοημερολογίται*.

Καὶ δὲν ἀγνοοῦσι βεβαίως οἱ Αἰδέσιμοι συντά- κται τοῦ ἐν λόγῳ Περιδικιοῦ, τοὺς ὁποίους ὑφί- στανται διωγμοὺς οἱ Παλαιοημερολογίται, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπαγορεύεται τὸ ἐκκλησιαζεσθαι κατὰ τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον, τῶν Ιερῶν Ναῶν αὐτῶν ὄν- των πάντων κεκλεισμένων καλῶς καὶ ἐσφραγισμέ- νων «*σφραγίσιν ἐπτά*» ὑπὸ τῶν «ἀρμοδίων καὶ ὑπευθύνων», τῇ ἀνοχῇ τῶν ὁποίων (διὰ τὰ μὴ εἴ- πομέν τι περισσότερον) *κιννοῦνται καὶ δρῶσιν οἱ διάφοροι φραγκοπαπαδοκαλόγηροι*. Πῶς λοιπόν οὗτοι δὲν ὕψωσαν μίαν φωνὴν διαμαρτυρίας ὑπὲρ τῶν τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα πασχόντων Παλαιοημερο- λογιτῶν μετὰ τῶν ὁποίων ἦσαν κατὰ πάντα σύμ- φωνοι θρησκευτικῶς μέχρι τοῦ 1924 ἔτους τῆς με- ταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, συμφω- νήσαντες καὶ αὐτοὶ ἕκτοτε καὶ συνεορτάζοντες μετὰ τῶν Παπιστῶν;

Οἱ ἀμφιβάλλοντες περὶ τοῦ ὅτι: διὰ τῆς παρα- δοχῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῶς τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐπὶ ἡλθεν ἀσυναισθήτως ἐνωσις ὁρθοδόξων καὶ Λα- τίνων δὲν ἔχωσιν εἰμὴ τὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν παρὰ τὸ Παγκράτι (ὁδὸς Τιμοθέου ἀριθ. 51) Ναὸν τῶν Οὐνιτῶν Παπιστῶν ὅπου θὰ ἴδωσι συνεκκλησιαζο- μένους Ὁρθοδόξους μετὰ Λατίνων.

Εἰς τὸν Ναὸν τοῦτον ὁ εἰσερχόμενος δὲν διακρί- νει τι οὐδὲν τὸ ὑποπτan καὶ ἐμφαίνον, ὅτι ὁ Ναὸς οὗτος ἀνήκει εἰς ἕτερον θρησκευτικὸν δόγμα: διότι ἄνωθεν τῆς εἰσόδου ὑπάρχει ἑλληνιστὶ ἡ ἐπιγραφή «Ἑλληνικὴ Καθολικὴ Ἐκκλησία» οὐ ἡ νίκη, ἡ Βα- σιλεία καὶ τὸ Κράτος». Ὁ ναὸς οὗτος ἔχει εἰκόνας

Εἰκόνες χρεωκοπίας!

ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΚΑΙ RABBINOI ...ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΟΙ

Χαρακτηριστικὴ ἡ παρατιθεμένη φωτογραφία ἐκ τῆς ἡμερησίας ἐφημερίδος «Μακεδονία» (22—11—55) τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἀποδεικνύει κατὰ τρόπον ἀδιάφυστον πόσον ὀλίγον οἱ θεματοφύλακες τῶν Ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας Κανόνων σέβονται τὰς αἰωνοβίους διατάξεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

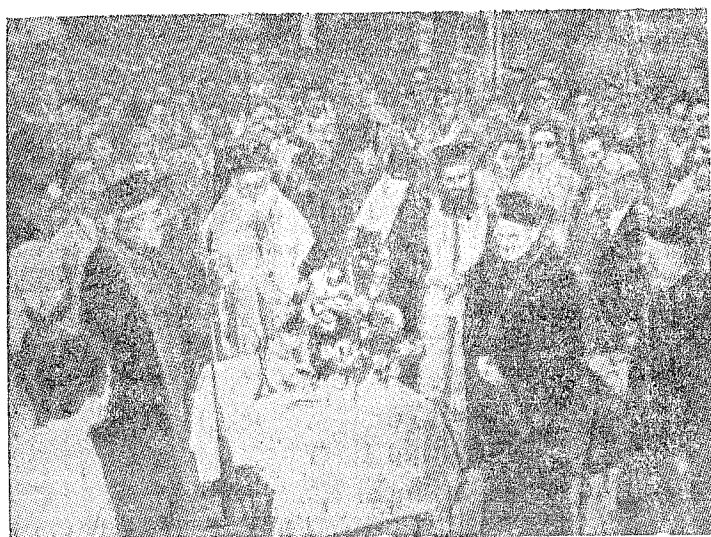
Αἱ διατάξεις αὗται ἀπαγορεύουν πᾶσαν συμπροσευχὴν Χριστιανῶν καὶ ἀλλοθρήσκων· δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Ἱερᾶς λειτουργίας (τῆς λειτουργίας τῶν πιστῶν) ὁ ἱερεὺς συνιστᾷ «ὅσοι κατηχούμενοι προέλθετε· μή τις τῶν κατηχουμένων.»

Ἐὰν εἰς τοὺς κατηχουμένους (ἀσχέτως ἂν ἐξ Ἑβραίων ἢ ἐξ εἰδωλολατρῶν) ἀπηγορεύετο ἡ συμ-

μετοχὴ εἰς Χριστιανικὴν τελετὴν, κατὰ μείζονα λόγον τοῦτο ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἀλλοθρήσκους.

Καὶ ὅμως ὁ βαρύντιλος Μητροπολίτης Θεο(ν)ίκης κ. Παντελεήμων, συνεπὴς πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας, καθ' ὃ οἱ κανόνες εἶναι ἀπηρχαιωμένοι!! ἐτέλεσεν ἁγιασμόν μαζὺ μὲ τὸν Ραββῖνον Θεο(ν)ίκης. Ἴδου τὶ γράφει κάτωθεν τῆς λεζάντας ὁ εἰδησεογράφος: «Τὸν ἁγιασμόν ἐτέλεσαν ὁ παναγ. Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων καὶ ὁ σοφολογιώτατος ραββῖνος κ. Σαμπιτάι.»

Εἰς τὸ τραγικὸν αὐτὸ ὀλίσθημα τοῦ ἀξιωματοῦχου τῆς «Ἐπισήμου Ἐκκλησίας» ἐνθυμούμεθα τὸν λόγον τοῦ προφήτου: «ποιμένες πολλοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνά μου».

Καμαρώσατέ τους! Ὁ

Χριστιανὸς (:) Ἀρχιερεὺς

συμπροσεύχεται μὲ τὸν

ἀλλοθρήσκον (Ἑβραῖον)

Ραββῖνον

μὲ ἐπιγραφὰς ἐλληνικάς. Ἡ περιβολὴ τῶν ἱερῶν καὶ οἱ ψαλμοὶ αὐτῶν κατ' οὐδὲν διαφέρουσι τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων ἱερῶν. Τοῦτο μὴ γνωρίζοντες πολλοὶ (ἐκ τῶν ἀπλουστέρων μάλιστα) ὁρθόδοξων χριστιανῶν, καὶ ἀκούοντες οὗτοι ψάλλοντες τοὺς Θύνιτας τὰ αὐτὰ μετὰ τῶν νεοσημερολογιτῶν Ὁρθοδόξων ἐορταζόντων τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ἐορτὴν, εἰσέρχονται εἰς τὸν Ναὸν, συμπροσεύχονται, συνορταζοῦσι καὶ ἀκόπως γίνονται Παπιστᾶνοι Λατίνοι.

Τὰ αὐτὰ συμβαίνουνσι καὶ εἰς τὸν κατὰ τὰ Πατήσια (Στάσις Ἀγίου Λουκά, ὁδὸς Ἰακωβάτων ἀρ. 43) Παπικὸν Ναὸν τῆς Παμμακαρίστου.

Ἐπὶ δὲ τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας καὶ εἰς μίαν τῶν παρόδων αὐτῆς ὑπάρχουσιν αἱ «Ἑλληνικαὶ Εὐαγγελικαὶ Ἐκκλησίαι» δηλαδή αἱ Ἐκκλησίαι τῶν Διαμαρτυρουμένων (Προτεσταντῶν) ἐξ Ἰσου ἐνεργοῦσαι, διὰ τοῦ συνεορτασμοῦ κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὴν προπαγάνδαν, τὸν προσηλυτισμὸν καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῆς ὁρθοδόξου Πίστεως τῶν ὁρθοδόξων Ἑλλήνων ἀνεξαρτήτως ἡλικίας καὶ φύλου.

Αὐτὰ ἀκριβῶς ἔχων ὑπ' ὄψιν ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Κασανδρείας Εἰρηναῖος εἰς τὸ κατὰ τὸ 1929 ὑποβληθὲν πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος περισπούδαστον ὑπόμνημά του ἔγραφε, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ τὰ ἐξῆς: «Θεορῶ καθήκον ἀπέναντι τῆς Προσβυγενοῦς Ὁρθοδόξου Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας... νὰ χαρακτηρίσω ὡς παράτολμον καὶ ἀντικανονικὴν πράξιν, καὶ παιγνίδιον ἐν οὐ παικτοῖς τὴν ἀλλαγὴν, ἢ συμπλήρωσιν, ἢ διόρθωσιν, ἢ ὅπωςδήποτε ἂν ἀποκαλῶσι ταύτην τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ὅπερ συνυφασμένον μεθ' ὅλου τοῦ βίου τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας... ἀποτελεῖ τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν αὐτῆς γνώρισμα, περιφρουρεῖ ὡς ἄλλος Ἀγγελος φύλαξ τὴν πίστιν, τὰς παραδόσεις, τὰ ἥθη, τὰ ἔθιμα τῶν ἀνὰ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς διεσπαρμένων αὐτῆς τέκνων, καὶ ὑπομνήσκει εἰς αὐτά, ὅτι ἐορτάζοντα κατ' αὐτὸ (τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον) ἀνήκουσιν εἰς τὴν μίαν καὶ μόνην Προσβυγενὴ καὶ ἀκαινοτόμητον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τὴν φέρουσιν καταφανῆ τὰ γνωρίσματα τῆς Ἀποστολικότητος, Καθολικότητος

καὶ κατὰ Χριστὸν Ἀγιότητος... (ὕπομ. σελ. 27).

Δὲν ἐπρόσεξαν, καὶ δὲν θὰ προσέξωσιν ἴσως, τὰ ἀνωτέρω οἱ «ἀρμόδιοι καὶ ὑπεύθυνοι». Εἴμεθα βέβαιοι ὅμως, ὅτι οἱ Αἰδουσιμώτατοι καὶ ἀξιότιμοι Κύριοι Συντάκται τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἡμερησίου Βήματος» καὶ πᾶς τις ἄλλος φίλος τῆς ἀληθείας καὶ Θιασώτης τῶν Πατρῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἐθνικῶν Παραδόσεων, θὰ ψέξωσι καὶ τὴν μεταβολὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, συνεπεία τῆς ὁποίας μεταβολῆς ἐπῆλθεν ἀσυναισθήτως ἡ ἔννοια τῶν Ὁρθοδόξων μετὰ τῶν Λατίνων, καὶ ἐπέτυχον οἱ δευτέροι ἀκόπως ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπεδίωκον ἐπὶ χίλια περίπου ἔτη, καὶ ἐπέτυχον τοῦτο χάρις εἰς τὴν ἀβελτηρίαν τῶν «ἀρμοδίων καὶ ὑπευθύνων».

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

Πρὸς τοὺς Πανοσιολογιωτάτους καὶ Αἰδουσιμωτάτους Πνευματικούς καὶ τὸν λαὸν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ Ἡγέτου τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἡμῶν Κυροῦ Χρυσοστόμου πρὸς Κύριον μεταστάντος, ἡ ἐκλεγείσα καὶ ἀναλαβοῦσα τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τοῦ ἀγῶνος προσωρινῶς Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ, προάγει ἵνα ὑπομνήσῃ Ὑμῖν ἀπαραιτήτως τινὰ καθήκοντα διὰ τὴν καλλιτέραν πρόδον καὶ τελείαν ἐπικράτησιν τοῦ ἐπιδιωκομένου ἱεροῦ σκοποῦ.

Ἐπειδὴ τὸ Μυστήριον τῆς Μειανοίας καὶ ἐξομολογήσεως εἶναι ἐν ἐκ τῶν τεσσάρων πρώτων καὶ ἀπαραιτήτων, διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν παντὸς χριστιανοῦ, Μυστηρίων τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν, διὰ τοῦτο ἕκαστος Πνευματικὸς ὀφείλει νὰ χειρίζεται τοῦτο μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ διακρισέως, μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ σοφίας καὶ πείρας πνευματικῆς καὶ κοσμικῆς, καὶ νὰ μὴ κάμπηται ὑποχωρῶν καὶ συγκαταβαίνων ἕνεκα θέσεων κοινωνικῶν τῶν ἐξομολογουμένων, ἢ ἕνεκα φιλίας, γνωριμίας, συμπάθειας καὶ συγγενείας συγκαταβαίνει εἰς τοὺς Κανόνας καὶ εἰς τὴν Μετάληψιν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἀλλὰ νὰ κανονίξῃ πάντας ἀπροσπαθῶς καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς Νόμους τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀναλόγως τῶν πνευματικῶν καὶ σωματικῶν δυνάμεων τῶν ἐξομολογουμένων.

Ὁ κανὼνας εἰς τὸν ἁμαρτήσαντα, εἴτε πνευματικὸς εἴτε σωματικὸς, εἴτε προσευχαὶ καὶ ἐλεημοσύναι, εἴτε νηστεία καὶ γονυκλισίαι, νὰ δίδηται μετὰ πολλῆς διακρισέως· διότι οἱ μὲν νέοι καὶ ὑγιεῖς κατὰ τὸ σῶμα εἶναι δυνατόν καὶ εὐκόλῳ νὰ δεχθῶσι καὶ ἐκτελέσωσι τὸν κανόνα τῶν σωματικῶν κόπων· οἱ παρῆλικες ὅμως καὶ ἀσθενεῖς δὲν δύνανται νὰ ἐκτελέσουν τοῦτον, καὶ ἐπομένως ἡ ἀγανακτῶσι κατὰ τοῦ Πνευματικοῦ, ἢ ἀπογοήτισι καὶ δὲν ἐφαρμόζουσιν εἰς ἑαυτοὺς τοῦτον τελείως καὶ ἀκολούθως μένουσιν ἀδιόρθωτοι. Πολλάκις δὲ συμβαίνει καὶ τὸ ἕτερον· Ἐὰν δηλαδὴ εἰς νέους καὶ

ὕγιῃς δὲν κανονισθῇ ὥς πρέπει καὶ κατὰ τὰ ἁμαρτήματα αὐτοῦ, ἀποθρασύνεται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει εἰς τὸ ἐξῆς ἀσυναισθήτως καὶ ἀνευ μεγάλου ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως· οὕτω δὲ μένων ἀδιόρθωτος, ἀπόλλυται αἰωνίως ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ὑπὲρ «ἧς Χριστὸς ἀπέθανεν» ὥς λέγει ὁ Θεὸς Ἀπόστολος.

Ἐπίσης μεγίστην προσοχὴν πρέπει νὰ δίδῃ ὁ Πνευματικὸς εἰς τὰς οἰκογενεῖας καὶ τὰ ἐσωτερικὰ αὐτῶν, εἰς τὰς σχέσεις καὶ διαφορὰς μεταξὺ τῶν συζύγων καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν. Τὰ ὅποια τέκνα ὀφείλουσιν ὑπακοὴν πρὸς τοὺς γονεῖς κατὰ πάντα, ὥς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «Τὰ τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσι κατὰ πάντα, ὅπως ἐν Κυρίῳ» (Κολοσ. Γ'. 20 καὶ Ἐφεσ. ΣΤ'. 1), καὶ νὰ τιμῶσιν, ἀγαπῶσι καὶ σέβωνται τούτους, ὁμοίως μετὰ τὸν Θεόν· διότι οἱ γονεῖς ἔφερον αὐτὰ εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐκοίτασαν τοσοῦτον ἵνα ἀναθρέψωσι καὶ μεγαλώσωσιν αὐτά, καὶ νὰ τὰ σπουδάσωσιν ἐπιστήμας καὶ τέχνας, καὶ προσπαθοῦσιν ἵνα παραδώσωσιν αὐτὰ χρηστοὺς πολίτας εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἐνεκα τούτων ὅλων τὰ τέκνα εἶναι μεγάλως ὑποχρεωμένα πρὸς τοὺς γονεῖς, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ πικραίνωσι καὶ στενοχωρῶσιν αὐτούς· ἀνευ δὲ τῆς γνώμης καὶ ἀδείας αὐτῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πράττωσιν οὐδέν, ἢ νὰ ἔρχωνται εἰς γάμον ἀνευ τῆς εὐχῆς τούτων· διότι ἐν ταιούτῃ περιπτώσει δὲν πρόκειται νὰ ἔχωσι πρόσδον καὶ εὐημερίαν· διότι ἡ εὐχὴ τῶν γονέων καὶ ἡ κατὰ αὐτῶν ἔχουσι μεγάλην σχέσιν πρὸς τὴν ζωὴν τῶν τέκνων, ὥς λέγει καὶ ὁ Ἅγιος Προφήτης «εὐχὴ Γονέων στηρίζει οἴκους τέκνων· κατὰρα δὲ αὐτῶν, ἐκρίζοι θεμέλια».

(Συνεχίζεται)

Προεόρτιοι Στοιχασμοὶ

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΜΗ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστιανὲ

Τὰ Χριστούγεννα πλησιάζουν!

Αὐτὸ διὰ τὸν πολλὸν κόσμον, ποὺ ζεῖ στὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας σημαίνει:

1) Περισσότερα ἔξοδα καὶ περισσότεραν κούρασιν!

2) Περισσότερο γλέντι καὶ περισσότερη κραιπάλη!

3) Περισσότερα ὄργια καὶ περισσότερο κοσμικὸ θόρυβος!

Γιὰ σένα ὅμως, χριστιανέ, τί πρέπει νὰ σημαίνουν τὰ Χριστούγεννα;

Ὁ Χριστὸς ἐτοιμάζεται καὶ πάλιν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἁμαρτωλὴ Βηθλεὲμ. Θὰ κλείσῃς λοιπὸν καὶ σὺ τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς σου; θὰ γεμίσῃς τὴν ψυχὴν σου ἀπὸ ἁμαρτίας ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ τόπος νὰ φιλοξενήσῃς τὸν Χριστόν; ἢ θὰ ἀνοίξῃς πρόθυμα τὴν πορτοῦλα τῆς φτωχικῆς σου σπηλιάς μὲ χαρὰν διὰ νὰ ξεκουρασθῇ;

Ὡ! τὸ δεύτερον πρέπει νὰ κάνῃς. Μὲ συντριβὴν ὁμολόγη εἰς τὴν ἁμαρτίαν σου καὶ ἐτοιμάσου νὰ δεχθῇς μὲ ταπείνωσιν τὸν οὐράνιον ἐπισκέ-

πτην, διὰ τῆς μεταλήψεως τῶν Τιμῶν Δώρων τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Μὴ σὲ παρασύρῃ ὁ θόρυβος τῆς κοσμικῆς ματαιοδοξίας νὰ ἐορτάσῃς σὰν εἰδωλολάτρης, μὲ δέντρα μὲ φασαρίες, μὲ ἐξοδα.

Φρόντισε μὲ ἔργα ἀγάπης, νὰ ἀκτινοβολήσῃς καλωσύνη στοὺς «ἐλαχίστους» ἀδελφούς σου.

Θυμήσου τὸ ὄρφανό, τὸν ἄρρωστο, τὴν χήρα, τὸν πτωχό. Καὶ ἀνακούφισέ τους λιγάκι. Ζέστανέ τους μὲ τὴν ἀγάπην Σου καὶ κάνε ὥστε νὰ δοξάσουν τὸν Θεὸ γιὰ τὴν λίγην χαρὰ πού τοὺς χάρισες!

Συχώρεσε τὸν ἐχθρό σου, ὅ,τι κι' ἂν σοῦ ἔκανε, καὶ ἐτοιμάσου νὰ προσκυνήσῃς τὸ Θεῖον Βρέφος στὴ Φάτνη μὲ τὴν ἀπλότητα τῶν ποιμένων, τὴν εὐλάβειαν τῶν Μάγων, προσφέρων ὡς δῶρα τὰς ἀρετὰς σου, τὴν ταπείνωσίν σου.

Αὐτὰ ὅλα σημαίνουν Χριστοῦγεννα διὰ τὸν Χριστιανόν.

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΟΛΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΙΝ ΤΩΝ;

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Νέα καταγεγῆς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας?

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολις» (7.12.55) — διακρινομένην πάντοτε διὰ τοὺς ἀδιακρίτους καὶ ἀκροβατικούς μονδερνισμούς της — δημοσιεύεται μελέτη τοῦ κ. Κ. Χ. Τσούγκα ἐπὶ τοῦ ὑπὸ μελέτην νεωτάτου ἡμερολογίου.

Εἰς τὴν μελέτην αὐτὴν ἐκτὸς τῆς περιληπτικῆς περιγραφῆς τῆς λειτουργίας τοῦ ἡμερολογίου αὐτοῦ, ἀναγράφεται καὶ κρίσις τόσο ἐπὶ τῶν πλεονεκτημάτων αὐτοῦ, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς ἐνδεχομένης στάσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

Κατὰ τὸν συντάκτην, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ θὰ διευκολύνῃ τὰς διεθνεῖς συναλλαγὰς. Φρονοῦμεν ὅμως, ὅτι τὸ ἐμπόδιον εἰς τὰς διεθνεῖς συναλλαγὰς δὲν εἶναι τὸ ἐντελὲς συμβατικὸν καὶ ἄνευ οὐσιώδους σημασίας γεγονός τοῦ καθορισμοῦ τοῦ χρόνου, ἀλλὰ τὸ οὐσιωδέστατον καὶ σοβαρώτατον διαλυτικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τῶν ὑλικῶν συμφερόντων. Ὅταν δὲ ὀρθοῦνται, ὡς ὁ ὄγκος τῶν Ἱμαλαίων, τὰ τεράστια προβλήματα, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν αὐτόχρημα εὐφλεκτόν πυριτιδαποθήκην διὰ τὴν εἰρήνην καὶ ἀσφάλειαν τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι τοῦλάχιστον ἀνόητος σκισμαχία ἢ προσπάθεια καθορισμοῦ νέου χρονομετρικοῦ συστήματος.

Πληροφορεῖ ὁ ἀρθρογράφος, ὅτι «ὅλες αἱ Ἐκκλησίαι διετύπωσαν τὴν προτίμησίν τους στὸ «Παγκόσμιον ἡμερολόγιον» διότι δὲν προσκρούει σὲ κανένα δογματικὸ ἐμπόδιον».

Βεβαίως διὰ τὰς Ἐκκλησίας τῶν Διαμαρτυρομένων, τὴν Ἀγγλικανικὴν καὶ τὴν Παπικὴν δὲν ὑπάρχουν δογματικὰ ἐμπόδια, ἀλλὰ ἀπ' ἐναντίας ὑπάρχει σφοδρὰ ἐπιθυμία παρ' αὐταῖς νὰ ἐξασφαλίσουν μίαν ἐνότητα καὶ ὁμοιογένειαν, ἔστω καὶ τόσον ἐπιφανειακὴν, ὅπως ὁ χρονικὸς καθορισμός, ὃ

στε κάτω ἀπ' αὐτὴν νὰ ἐπιτύχουν τὴν δογματικὴν ἀποσύνθεσιν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Διὰ τὴν Ὁρθόδοξον ὅμως Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν ὑπάρχουν σοβαρώτατα δογματικὰ ἐμπόδια καὶ ἀπροσπλάστοι κανονικοὶ φραγμοί!

Τί θὰ κάνῃ λοιπόν; θὰ τὰ σεβαστῇ ἢ θὰ τὰ ἀπεμπλήσῃ ἀπὸ φόβον μήπως θεωρηθῇ ὁπισθοδρομικὴ;

Θὰ πρυτανεύσῃ παρ' αὐτῇ τὸ αἶσθημα τῆς εὐθύνης ἔναντι τοῦ θησαυροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἢ θὰ παρασυρθῇ ὡς ἄβυσθος καὶ ἀνάξιος χνοῦς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τοῦ ἀμαρτωλοῦ μονδερνισμοῦ;

Ἴδου μία θαυμασία εὐκαιρία νὰ συγκαλέσῃ Πανορθόδοξον Σύνοδον — καὶ ὅχι ἀμαρτωλὰ Πανορθόδοξα (!!) Συνέδρια — νὰ λύσῃ τὸ ὅλον ζήτημα καὶ νὰ καταδικάσῃ τὸ πνεῦμα τῆς προδοσίας τῶν ὀρθοδόξων θεσμῶν.

Εἶναι μία εὐκαιρία νὰ ἀποκαλυφθῶσιν οἱ καλοὶ ποιμένες καὶ οἱ προβιτόσχημοι λύκοι.

Πληροφοροῦμεν τέλος τὸν σοφὸν συντάκτην ἐρωτῶντα «τί θὰ ἐπιφέρῃ ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως μία πιθανὴ καθιέρωσις τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ μάλιστα στὴ χώρα μας», ὅτι τὸ γεγονός αὐτὸ θὰ ἐπιφέρῃ: ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΙΝ, ΤΑΡΑΧΗΝ ΚΑΙ ΝΕΟΝ ΣΑΛΟΝ, καθ' ἣν ἐποχὴν δὲν ἔχουν εἰσέτι ἐπουλωθῇ αἱ πληγαὶ τοῦ παρελθόντος.

Καὶ τοῦτο διότι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς φρυκτωρεῖ.

ΟΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΤΩΝ ΔΙΩΓΜΩΝ

Ὑπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ δικηγόρου

«Ὅλοι γνωρίζουσιν, ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου κατὰ τὸ 1923 οὐδεμίαν ἀντίδρασιν εἶχεν, ἐνῶ ἡ κατὰ τὸ 1924 γενομένη ἀντικατοικὴ καὶ πορανόμως ἀλλαγὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου προὐκάλεσε μεγίστην ἀναταραχὴν μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἡ ἀναταραχὴ αὕτη ἤρξατο ἐκτοτε νὰ ἐκδηλοῦται μεταξὺ τῶν λαϊκῶν πιστῶν οὐ μόνον διὰ συγκροτήσεως συλλαλητηρίων διαμαρτυρίας, ἀλλὰ καὶ διὰ ἰδρύσεως σωματοφίλων, ὁσημέραι δὲ διορκῶς ὠγκοῦτο, ἰδὲ α' ἀφ' ἧς ἐνεφανίσθησαν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν οἱ Ἁγιορεῖται, οἵτινες διὰ τῆς παρουσίας των ἐτόνωσαν πλεῖστος κατωτέρους Κληρικούς, οἱ ὅποιοι ἀμέσως ἐξεδήλωσαν τὴν διαφωνίαν των πρὸς τὴν αὐτὴν ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον ἀλλαγὴν τοῦ Ἑορτολογίου καὶ προθύμως ἀνέλαβον μετὰ τῶν Ἁγιορευτῶν νὰ ἱκανοποιῶσι τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν λαϊκῶν πιστῶν κατὰ τὸ πατροπαράδοτον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον.

Ἄλλ' ἡ γενομένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἡγεσίας αὐθαίρετος αὕτη ἀλλαγὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, τὴν ὅποیان ἠρνήθησαν νὰ ἀκολουθήσωσι πλεῖστοι ὅσοι Ἑλληνας Κληρικοὶ καὶ Λαῖκοι, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐπέφερε διάσπασιν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἐξάλειψιν τῆς ὁποίας, τόσο ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἡγεσία, ὅσον καὶ ἡ πολιτικὴ τοιαύτη, ἀντὶ νὰ ἐπιδιώξωσιν ἢ τὴν ἄμεσον σύγκλησιν Πανορθόδοξου Συνόδου, μόνης ἀρ-

μοδίας νὰ δώσῃ ὀριστικὴν λύσιν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ἢ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ παλαιοῦ Ἑορτολογίου, τὸυναντίον ἀπεφάσισαν καὶ ἔθεσαν εἰς ἐνέργειαν τοὺς ἀντιθρησκευτικοὺς καὶ ἀντιχριστιανικοὺς διωγμοὺς κατὰ τῶν ἐμμενόντων εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ πατροπαράδοτα.

Καὶ διὰ μὲν τὴν ἐναρξιν τῶν διωγμῶν ἀσφαλῶς ὑπεύθυνοι εἶναι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἡ Πολιτικὴ Ἑγεσία τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὴν συνέχισιν δὲ αὐτῶν μέχρι καὶ σήμερον ἀναμφισβητήτως ὑπεύθυνοι εἶναι καὶ ἄλλοι, περὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐκτεθῶσι τὰ δέοντα εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ἀνωτέρω ἐξετέθη, ὅτι διὰ τὴν συνέχισιν τῶν ἀπηνῶν ἀντιθρησκευτικῶν καὶ ἀντιχριστιανικῶν διωγμῶν κατὰ τῶν Παλααιοεορτολογιτῶν μέχρι καὶ σήμερον, ἦτοι ὑπὲρ τὰ 32 ὁλόκληρα ἔτη, ὑπεύθυνοι εἶναι καὶ ἄλλοι.

Ποιοὶ εἶναι οὗτοι, καὶ διατὶ εἶναι ὑπεύθυνοι, θὰ ἐκτεθῇ εὐθὺς ἀμέσως κατωτέρω, διὰ νὰ γνωρίζωσι καὶ αὐτοὺς οἱ Παλααιοεορτολογίται, διότι, ὅταν γνωρίσωσι τούτους, θὰ δυνηθῶσι νὰ λάβωσι τὰ ἀνάλογα μέτρα ἀμύνης καὶ θὰ παύσωσι νὰ πλῖπτωσι θύματα καὶ αὐτῶν, οἵτινες ἐκμεταλλεύονται τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν.

Οἱ ἄλλοι ὑπεύθυνοι οὗτοι δὲν εὐρίσκονται, οὔτε μεταξὺ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἡγετῶν, οἵτινες πάντοτε ἐγένοντο διωκταί, οὔτε μεταξὺ τῶν ἐκάστοτε ὑποψηφίων βουλευτῶν, οἵτινες προεκλογικῶς μὲν, καὶ διὰ νὰ λάβωσι τὰς ψήφους τῶν παλααιοεορτολογιτῶν, διεβεβαίουν αὐτοὺς πάντοτε, ὅτι εἶχον δίκαιον, καὶ ὑπέσχοντο, ὅτι, ψηφίζόμενοι καὶ ἀνσλαμβάνοντες τὴν ἐξουσίαν, θὰ ἀπέδιδον εἰς τοὺς αὐτοὺς, μετεκλογικῶς δὲ ἡθέλουν τὰς τοιαύτας διαβεβαιώσεις καὶ ὑποσχέσεις, ἀλλ' εὐρίσκονται εἰς τοὺς κόλπους αὐτῶν τῶν ἰδίων τῶν παλααιοεορτολογιτῶν, καὶ μάλιστα εἰς τὰς διοικήσεις τῶν σωματείων τῶν.

Ὅτι τοῦτο εἶναι ἀληθές, προκύπτει ἐκ τοῦ ὅτι, οὐδεμία διοίκησις σωματείου ἐσκέφθη νὰ διοργανώσῃ πολιτικῶς τοὺς παλααιοεορτολογίτας καὶ νὰ ἀξιοποιήσῃ τὰς ψήφους αὐτῶν, ὥς εἶναι ἀξιοποιημένοι οἱ ψηφοὶ ὅλων τῶν ἑλλήνων, αἵτινες, ἂν ἐδόθησαν ἐκ πλάνης ἄπαξ ἢ δις εἰς τοὺς ἀθετήσαντας τὰς ὑποσχέσεις καὶ διαβεβαιώσεις τῶν, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθῶσι νὰ δίδωνται εἰς τοὺς τοιοῦτους καὶ ἐπ' ἅπειρον, ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐδίδοντο κατὰ προτίμησιν εἰς ἐκείνους τοὺς ὑποψηφίους, οἵτινες θὰ ὑπεδεικνύοντο καὶ θὰ ἀνεδεικνύοντο ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν παλααιοεορτολογιτῶν καὶ διὰ τοὺς ὁποίους δὲν θὰ ὑφίστατο ὅχι περίπτωσις ἀλλ' οὔτε κἂν ὑπόνοια ἀθετήσεως.

Καὶ τὴν μὴ φροντίδα τῆς ἀξιοποιήσεως μέχρι τοῦδε τῆς ψήφου τῶν Παλααιοεορτολογιτῶν δυνατὸν νὰ ἀποδώσῃ τις εἰς ἑλλειψιν ἀπαιτοῦ μένης διανοήσεως, ἀλλὰ τὴν ἀντίδρασιν καὶ βουσοδόμησιν κατὰ τῆς ἀποφασισθείσης ἤδη καὶ ἐνεργουμένης τοιαύτης ἀξιοποιήσεως ἀσφαλῶς θὰ πρέπη νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸ ὅτι οἱ ἀποτελοῦντες τὰς διοικήσεις τῶν σωματείων τῶν Παλααιοεορτολογιτῶν θέλουσι νὰ ἐμφανίζωσιν

ἐαυτοὺς ἐναντι τῶν οἰωνδήποτε πολιτικῶν παρτάξεων ὅτι εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἄγωσι καὶ νὰ φέρωσι τοὺς Παλααιοεορτολογίτας κατὰ βούλησιν δίκην προβάτων.

Εἰς τοὺς Παλααιοεορτολογίτας ὅμως ἀπόκειται νὰ μὴ ἐπιτρέψωσι νὰ δημιουργηθῇ εἰς βάρος τῶν τοιαύτης ἐντύπωσης καὶ μάλιστα ἐξ ὑπαιτιότητος ἐκείνων, οἵτινες ἀποδεικνύονται ὅτι δὲν εἶναι ἄξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν.

ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΠΡΟΤΥΠΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

Ὁ Δεκέμβριος ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ πολλὰς ἐορτάς τῶν ὁποίων ἡ κορωνὶς εἶναι ἡ γέννησις τοῦ Σωτῆρος.

Ἀλλὰ καὶ αἱ μνημαὶ τῶν Ἀγίων τοῦ Μηνός, ὅπως ὅλαι αἱ μνημαὶ τῶν Ἀγίων τοῦ ἔτους, εἶναι διδασκίαι καὶ ἀποδεικνύουν τὴν ἀξίαν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, ὥς δυνάμεως ἱκανῆς νὰ μεταβάλλῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἀγγέλους.

Ὑποδεικνύομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας δύο σεβαστὰς μορφάς, ποὺ κοσμοῦν τὸ Ἀγιολόγιον τοῦ Μηνός καὶ ἀκτινοβολοῦν μὲ τὸ παράδειγμα τους εἰς τὰς σφαιρίσεις τῶν πιστῶν.

Ἅγιος Σπυρίδων ἐπίσκοπος Τριμυθούνης. Ἐγεννήθη καὶ ἐδράσεν εἰς τὴν Κύπρον, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδου. Εἰς τὸν ἰδιωτικὸν τοῦ βίον ἦτο ποιμὴν. Γράμματα δὲν ἐγνώριζεν ἢ ψυχὴν τοῦ ὅμως ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἱερῶν ζήλων καὶ ἀγνῆς πίστεως. Ἐλαβε μέρος εἰς τὴν πρώτην Οἰκουμένην Σύνοδον καὶ μὲ τρόπον πρακτικὸν ἀπέδειξε τὴν ἀλήθειαν τοῦ δόγματος τῆς Ἀγίας Τριάδος. Οὕτω λαμβάνει ἕνα κεραμίδι προσην-χθῆ εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἀμέσως διελύθη εἰς τὰ μέρη, τὰ τρία μέρη, ποὺ ἀπετέλουν τὸ κεραμίδι. Τὸ χῶμα ἔμεινε στὸ χέρι του, τὸ νερὸ ἔφυγε πρὸς τὰ κάτω καὶ ἡ φωτιὰ μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε ψηθεῖ ἀνῆλθε.

Ὁ σεβάσμιος αὐτὸς καὶ ἅγιος Γέρονς διεκρίνεται διὰ τὴν εὐσπλαχνίαν του καὶ τὴν ἀγάπην του πρὸς τοὺς πτωχοὺς. Μίαν ἡμέραν δὲν εἶχε χρήματα διὰ νὰ διευκολύνῃ κάποιον πτωχὸν καὶ ἡ ἀγάπη του τὸν ὠδήγησε νὰ μεταβάλλῃ ἕνα φίδι, ποὺ ἐνεφανίσθη στὰ κλαδιά τοῦ κήπου, εἰς χρυσὸν καὶ νὰ τὸ δώσῃ στὸν πτωχόν.

Τὰ θαύματα τοῦ Ἀγίου εἶναι πολλὰ, καὶ φανεροῦν τὴν δύναμιν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἀρεταὶ τοῦ Ἀγίου, διὰ τῶν ὁποίων κατέστη ἄξιος τῆς συνεργασίας τοῦ Θεοῦ ἦσαν πολ-λαί. Ταπεινός, φιλόπαιδος, ἐλεήμων, ἀπλός, ἰδοὺ οἱ θησαυροὶ τῆς ψυχῆς του.

Ἅγιος Διονύσιος ἐπίσκοπος Αἰγίνης.—Δὲν ὕστερεῖ εἰς πνευματικὸν μεγαλεῖον καὶ ὁ τῆς Ζακύνθου γόνος καὶ Αἰγίνης Πρόεδρος. Ἀπ' ὅλον τὸν βίον του, γνωστὸν σ' ὅλους τοὺς χριστιανούς, ἀνασύρομεν μίαν λεπτομέρειαν, ποὺ ἀποδεικνύει τὴν ἀμνησικαλίαν τοῦ Ἀγίου.

Κάποτε ἕνας δολοφόνος ἐσκότωσε τὸν μονάκριβον

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (Πολαιοημερολογιτῶν), ὅπως καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, ἐξέδωκαν καὶ ἐφέτος ἡμεροδοκίμια τοίχου καὶ τοίπης, κατὰ τὰ τὸ Παλαιὸν Ἐκκλησιαστικόν, καὶ κατὰ τὸ Νέον Πολιτικὸν Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ περιέχοντας ὕλην Θεολογικὴν σπουδαιωτέτην καὶ αποτελοῦσαν ἐν συνεχείᾳ εἶδος Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Κατηχήσεως, ἕνεκα τούτου δὲ ὄντας χρησιμωτάτους εἰς πάντα Ὁρθόδοξον Χριστιανόν.

Ἡ σύνταξις τῶν ἐν λόγῳ ἡμεροδοκίμων ἐγένετο ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει—ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τοῦ ὁποίου ἐναπόκεινται ἀνεκτίμητοι πνευματικοὶ θησαυροί, ὁπόθεν οὐτεκέντρωσε τὴν ὕλην δ συντάκτης αὐτῶν—ἐξετυπώθησαν δὲ εἰς περιωρισμένον ὀρειτὸν ἀντιτύπων. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅθεν ἄς σπεύσωσιν ἵνα προμηθευθῶσιν ἐκ τῶν Γραφείων ἡμῶν (ἐδὸς Νίκης ἀριθμ. 33) τὴν ποσότητα διὰ τὴν ὁποίαν ἐνδιαφέρονται, διὰ τὸ μὴ στερεθῶσιν ἐνὸς τοιούτου δυσανηχέτου πράγματος. Ἡ τιμὴ τῶν ἡμεροδοκίμων ὁρίσθη διὰ μὲν τοὺς τοῦ τοίχου δραχμὰς 6· διὰ δὲ τοὺς τῆς τοίπης δραχμὰς 2.

Πᾶσα παραγγελία δέον νὰ συνοδεύηται ἐπὶ τοῦ ἀντιτύπου.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ὁ κ. Ἰωάννης Λούμος εἰς μνήμην τῆς μητρὸς του Αἰκατερίνης δραχμὰς 100.

—Οἱ κ.κ. Ἀγγελῆς Παπαγγελόπουλος καὶ Ἀναστάσιος Μιχαλόπουλος ἐξ Ἀμερικῆς δρχ. 600.

—Οἱ ἀδελφοὶ Λαγγῆ ἐξ Ἀμερικῆς δρχ. 180

—Τὸ Παράρτημα Μενιδίου δρχ. 100.

—Τὸ Παράρτημα Κορωπίου δρχ. 40.

—Οἱ κ. κ. Π. Λόντος, Α. Καραπαναγιώτης, Β. Καρβουτζῆς καὶ Γ. Κονοπισῆς δρχ. 900.

καὶ ἀγαπητὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἁγίου, τὸν Κωνσταντῖνον. Ὁ δολοφόνος κατέφυγε, ζητῶν καταφύγιον, στὸν Ἅγιον. Καὶ ὁ εὐλογημένος ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ εἶχε τὴν ἡρωϊκὴν δύναμιν νὰ κρύψῃ τὸν φονεὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, παρ' ὅλον ὅτι ἐγνώριζε τὸ πρᾶγμα.

Ὁ Ἅγιος συνεχώρησε τὸν φονεὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἡμεῖς ἔχομεν τὴν δύναμιν τὰ μικρὰ «δφειλήματα» τῶν ἀδελφῶν μας νὰ τὰ συγχωροῦμεν; Καὶ ὅμως τὸ ὑποσχόμεθα εἰς τὸν Θεόν, ὅταν λέγωμεν τὸ «Πάτερ ἡμῶν».

Ὁ καλύτερος ἑορτασμός τῶν Ἁγίων εἶναι ἡ προσπάθειά μας νὰ ζήσωμεν κα' ἑμεῖς σὰν κα' ἐκείνους.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀνάκτιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερεκούριον Καλοσικάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΑΝΤΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΑΓ. ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ἀνώνυμος Κυρία δρχ. 50.

—Ὁ κ. Παναγιώτης Μπακοῦρος δρχ. 50.

—Ἀνώνυμος Κύριος δρχ. 50.

—Ἡ κ. Μαρία Φατσιάδου, προσέφερεν ἕνα βαρύτιμον κέντημα, τὸ προῖον τοῦ ὁποίου διατίθεται εἰς τὸν Σύλλογον Κυριῶν «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» διὰ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγ. Προέδρου.

Ἡ Παναγυρικὴ ἀθώωσις ἱερέως μας

Καθ' ἃ μᾶς πληροφοροῦν ἐν Σεργῶν δ ἱερεὺς τοῦ Παρορτήματός μας Πανος. Ἀρχιμ. Ἰλαρίων Βασίλογλου ἠθωώθη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, εἰς δ εἶχε μνησθῇ ἐπὶ ἀντιποίησει ἀρχῆς. Βαθύτατα συνεκίνησε τὸ ἀκροατήριον καὶ ὅλον τὸ Πανελλήνιον ἡ εὐθαρσῆς καὶ τιμὴ στάσις τοῦ ἀξιολύτου κ. Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου. Ὅστος εἶπε τὰ ἐξῆς ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Μητροπόλεως.

«Τί θέλετε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους; Μήπως αὐτοὶ δὲν εἶναι χριστιανοί; Ἀφοῦ θέλουν νὰ τηροῦν τὰς παραδόσεις τί σὰς πειράζουν;» Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἱερέα «Παπᾶ μου εἶσαι ἀθῶος σήγαινε καὶ κάνε τὴν δουλειά σου».

Συγκαίρουμεν τὸν ἐξαιρετικὸν αὐτὸν θεράποντα τῆς Θείας καὶ εὐχόμεθα ὁ δροσθεὴς τοῦ αἵματος καὶ ἀναλωμένου ἡθικοῦ Νόμου Ἰησοῦς νὰ τὸν εὐλογῇ. Δίδει τοιοῦτοι δικαστικοί, διμάζοντες κατὰ συνέδεισιν καὶ οὐχὶ κατ' ἐπιταγὴν τιμῶν τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ΡΙΖΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΝΕΙΚΙΑΣ

Δύο γέροντες ἐξοῦσαν πολλὰ χρόνια μαζί χωρίς ποτὲ νὰ μαλώνουν. Μίαν ἡμέραν λέγει ὁ ἕνας. Ἄς κάνωμε καὶ μεῖς μίαν φιλονεικίαν. καὶ ὁ ἄλλος λέγει. Ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πῶς φιλονεικῶν. Τότε ὁ πρῶτος ἀπεκρίθη: Τὸ κανάτι πρὸ θά βάλλω εἰς τὴν μέσην θά πῶ ὅτι εἶναι δικό μου καὶ ἐσὺ θά πῇς ὅχι. Καὶ ἔτσι θά κάνωμε τὴν ἀρχή. Ἔθεσε λοιπὸν τὸ κανάτι εἰς τὴν μέση καὶ λέγει αὐτὸ εἶναι δικό μου. Καὶ ὁ ἄλλος ἀπήντησε: ὅχι εἶναι δικό μου. Καὶ ὁ πρῶτος εἶπε πάλιν. Ἄν εἶναι δικό σου πάρτο καὶ πήγαινε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ σταματήσανε χωρίς νὰ κατορθώσουν νὰ μαλώσουν.

Ὅταν ὑποχωρεῖ ὁ ἕνας ἀποφεύγεται πάντοτε τὸ μάλωμα. Πατερικὴ Διήγησις

ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ἰ Βρετάνος

Νίκης 33 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεωργίου Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθήναι